

Bibliodate

Heeft de spiedende bibliothecaris haar in de gaten? Een nanoseconde overweegt ze om stante pede huiswaarts te keren, maar haar nieuwsgierigheid zegeviert. Ergens tussen poëzie en proza gaat ze hém eindelijk ontmoeten. Straks schuift ze geen chicklit over de zelfscanner, maar ontleent ze een nieuwe liefde. Zo nonchalant mogelijk snuistert ze tussen non-fictieboeken over idyllische reizen en detoxdiëten. Met een arendsoog houdt ze de deur continu in haar vizier. Onder haar suède rok knikken haar knieën. De tijd gaat tergend traag.

Aan de andere kant van het boekenrek zoekt iemand Brusselmans' laatste worp. Haar parfum met eau-de-colognetoets mengt zich met angstzweet en ze prevelt een weesgegroetje opdat hij het niet gewaarwordt. Het zilveren kettinkje van haar betovergrootmoeder plakt tegen haar huid. Bijna heeft ze spijt van de magellaanse voortvarendheid die leidde tot dit amoureuze rendez-vousje. Tot hij plots voor haar neus staat.

Altijd stond ze sceptisch tegenover het online naar de liefde zoeken, tot de anderhalvemetersamenleving haar intrede deed. Eenzaamheid is een goedje dat intraveneus wordt toegediend, recht in je halsslagader op weg naar je hart. Daarom liet ze haar clichéverwachtingen uit de romcoms varen. Geen coup de foudre, geen kus terwijl het pijpenstelen regent, maar swipen en hopen op een miraculeuze match.

Twee weken lang had ze getobd en gepiekerd over de geschikte foto's om haar profiel mee op te smukken. Kwam haar persoonlijkheid het best tot haar recht onder de feeëriek kerselaar in het New Yorkse park? Of met haar neus in een kolos van een tweedehandsboek? Het liefst zou ze met haar sint-bernardshond poseren, ware het niet dat millennials afknappen op huisdieren. Dat wordt alleszins geponeerd op allerhande internetfora. En haar lieve viervoeter mocht in geen geval de kop van Jut worden als haar digitale odyssee naar de ware liefde met een sisser zou aflopen.

Van mislukken is echter geen sprake, nu ze oog in oog staat met haar eerste blind date. Zijn weelderige krullen, colgateglimlach en diepblauwe ogen nagelen haar aan de linoleumvloer van de bibliotheek. Want jezusmina, wat is hij knap! Al was het niet zijn fraaie fysionomie, maar zijn onovertroffen openingszin waarvoor ze enkele dagen geleden gezwicht was. "Een boek beoordeel je niet enkel op basis van de cover, dus ik leer je graag beter kennen", appte hij. En of ze geveleid was. Deze 24-jarige poëet had niet zomaar wat punten gescoord. Hij had een hole-in-one op zak.

Met z'n tweeën staan ze nu woordeloos in elkaars ogen te verdrinken. Midden in het walhalla van literaire frases blijft het stil. Ze kan zichzelf voor het hoofd slaan dat ze niet enkele pseudospontane ijsbrekers op een A4'tje heeft gekrabbeld. Die vermaledijde zenuwen toch!

Dan neemt hij haar klamme hand in de zijne. De ranke, soepele vingers doen haar vermoeden dat hij pianospeelt. Schichtig leidt de virtuoze hand haar via de bibliografieën en culinaire boeken richting romans. Haar hartslag stijgt bij elke voorbijgaande letter. D, E, F ... Dan stopt hij abrupt. Bijna blindelings kantelt hij met zijn vingertop een rug uit het gepolitoerde rek. De gebroken witte cover met purperen titel doet een belletje rinkelen.

Nee toch! Daar rinkelt plots een andere bel. Ze herkent het schelle gevaarte dat onherroepelijk het sluitingsuur van de bibliotheek aankondigt. Anticlimax. Waarom hadden ze niet gewoonweg gedatet in een gezellig cafeetje? Ondanks het getjingel zet hij het boek niet terug. Integendeel. Glunderend en zelfs een beetje ondeugend stopt hij het in haar handen. Kom hier dat ik u kus.